

2025-1

4. september 2025

All. nr./notatnr.:
2022-145-0003-23
Sull./sagsbeh.: MS

Ombudsmanden finder Kommune Qeqertaliks sagsbehandlingstid utilstedelig i forbindelse med en forælders anmodning om hjemgivelse af sine anbragte børn

Kommunen anbragte i 2012 en forælders (herefter A) to børn (herefter B1 og B2) uden for hjemmet.

A anmodede mundtligt den 27. november 2012 om hjemgivelse af B1 og B2. A rykkede herefter kommunen gentagne gange og anmodede mange gange på ny om hjemgivelse af B1 og B2.

A klagede den 24. september 2022 til ombudsmanden over kommunens sagsbehandlingstid på behandlingen af A's anmodninger om hjemgivelse.

B1 og B2 var anbragt i mere end 10 år, og blev begge myndige, uden at kommunen traf afgørelse i sagen.

Ombudsmanden fandt kommunens sagsbehandlingstid på mere end 10 år utilstedelig.

Kommunen anmodede ved flere lejligheder A om at anmode om hjemgivelse skriftligt. Ombudsmanden fandt ikke, at der var hjemmel til at kræve, at en forældremyndighedsindehaver anmoder om hjemgivelse skriftligt.

Ombudsmanden fandt kommunens krav om skriftlighed kritisabel.

Kommunen oplyste overfor A, at hans anmodning om hjemgivelse var henlagt, fordi kommunens medarbejdere var sygemeldte. Ombudsmanden fandt ikke, at der var hjemmel til at henlægge en sag, såfremt kommunen ikke har fornøden arbejdskraft til rådighed.

Ombudsmanden fandt kommunens henlæggelse af sagen særdeles kritisabel.

Det var ombudsmandens forståelse, at kommunen ikke løbende underrettede A om status på hans anmodninger om hjemgivelse.

Ombudsmanden fandt kommunens manglende underretning af A over så lang en årrække særdeles kritisabel.

Ombudsmanden henstillede, at kommunen sikrer sig, at sagsbehandlerne er bekendte med, at der ikke er hjemmel til at kræve, at en forældremyndighedsindehaver indgiver en skriftlig anmodning om hjemgivelse.

Ombudsmanden henstillede endvidere, at kommunen sikrer sig, at der på trods af mangel på arbejdskraft kan træffes afgørelser overfor borgerne.

Ombudsmanden underrettede Lovudvalget i Inatsisartut og kommunalbestyrelsen i Kommune Qeqertalik i overensstemmelse med ombudsmandslovens § 23, hvor det fremgår, at såfremt ombudsmandens undersøgelse af en sag viser, at der i den offentlige forvaltning må antages at være begået fejl eller forsømmelser af større betydning, skal ombudsmanden give meddelelse om sagen til Lovudvalget i Inatsisartut og samtidigt enten til Naalakkersuisut eller kommunalbestyrelsen.

(udtalelse af 4. september 2025, j.nr. 2022-145-0003)

Ombudsmandens udtalelse:

Jeg udtaler herefter:

1. Hvad har jeg undersøgt?

1.1. Jeg har ved min behandling af sagen valgt at forholde mig til kommunens anmodning om, at A skal anmode om hjemgivelse skriftligt.

Jeg har endvidere forholdt mig til kommunens sagsbehandlingstid i forbindelse med As anmodninger om hjemgivelse af B1 og B2.

Jeg har ikke forholdt mig til kommunens sagsbehandlingstid på As anmodning om hjemgivelse af B3, idet der er min forståelse, at kommunen på et tidligere tidspunkt har hjemgivet B3.

Jeg har endvidere forholdt mig til kommunens oplysning om, at As anmodning om hjemgivelse er blevet henlagt.

Jeg har endelig forholdt mig til kommunens manglende underretning af A om status i sagsbehandlingen.

Jeg bemærker, at jeg i denne udtalelse ikke har forholdt mig til kommunens sagsbehandling, herunder om kommunen i overensstemmelse med gældende lovgivning har truffet skriftlige afgørelser om anbringelserne, har udarbejdet socialfaglige undersøgelser eller har udarbejdet og opdateret handleplaner efter den gældende lovgivning.

Jeg henviser herved til § 14, stk. 1, i inatsisartutlov nr. 7 af 1. juni 2017 om Ombudsmanden for Inatsisartut (herefter ombudsmandsloven), hvorefter ombudsmanden afgør, om en klage giver tilstrækkelig anledning til undersøgelse.

1.2. Jeg har flere steder i min udtalelse taget udgangspunkt i dansk litteratur og Folketingets Ombudsmands praksis, i det omfang jeg ikke selv tidligere har haft lejlighed til at beskæftige mig med tilsvarende problemstillinger. Det skyldes, at retsgrundlaget i Grønland i det væsentligste er identisk med retsgrundlaget i Danmark. Hvor retsgrundlaget i Grønland efter min opfattelse ikke er identisk med retsgrundlaget i Danmark, har jeg anført dette.

Min udtalelse er opbygget således:

- Afsnit 2: Sagen kort
- Afsnit 3: Retsgrundlaget
- Afsnit 4: Kommunens synspunkt
- Afsnit 5: Min vurdering

Jeg bemærker, at der følger en sagsfremstilling efter min udtalelse.

2. Sagen kort

As børn, B1 og B2, blev i 2012 anbragt uden for hjemmet.

A rettede den 27. november 2012 henvendelse til kommunen, idet han udtrykte et ønske om hjemgivelse af begge børn. Sagsbehandleren anmodede A om at søge om hjemgivelse skriftligt, hvorefter det socialfaglige udvalg ville træffe en afgørelse.

Den 21. december 2012 afholdt kommunen et møde med A, hvor A rykkede kommunen for status vedrørende hjemgivelsen.

Kommunen afholdt den 4. juli 2013 et møde med A, hvor han underskrev en handleplan. Kommunen oplyste ved denne samtale overfor A, at når handleplanen blev underskrevet, ville sagsbehandlingen om hjemgivelsen af børnene blive igangsat.

Ved brev af 8. oktober 2013 oplyste kommunen overfor A, at sagen om hjemgivelse var under behandling, idet kommunen havde igangsat en proces for at indhente udtalelser vedrørende børnene. Kommunen oplyste endvidere overfor A, at sagen ville blive forelagt det tværfaglige samarbejdsudvalg og efterfølgende Udvalget for Familie, der ville træffe en afgørelse.

A rettede den 13. december 2013 henvendelse til kommunen for afklaring af, hvornår børnene ville blive hjemgivet. A oplyste overfor kommunen, at han havde fået at vide, at han snart kunne få børnene hjem, og at han var ked af, at det

kun var blevet meddelt mundtligt. Sagsbehandleren oplyste overfor A, at det tværfaglige samarbejdsudvalg indstillede til afslag på anmodningen om hjemgivelse.

A rettede den 15. juni 2015 henvendelse til kommunen, idet han på ny gav udtryk for sit ønske om hjemgivelse af B3, B1 og B2. Det fremgår af journalnotatet udarbejdet på baggrund af denne samtale, at der er udarbejdet en handleplan på baggrund af As anmodning om hjemgivelse.

A blev den 11. september 2015 indstillet til samtaler i Familiehuset med henblik på hjemgivelse af B3, B1 og B2.

A rettede den 28. februar 2017 henvendelse til kommunen for at få oplyst status på sin anmodning om hjemgivelse, idet han gav udtryk for, at han ønskede at samarbejde. A gav udtryk for, at han havde svært ved at forstå sammenhængen i sagen, da han aldrig blev underrettet om sagsgangen.

A rettede den 28. november 2019 henvendelse til kommunen, idet han udtrykte sin utilfredshed med, at kommunen ikke holdt ham orienteret. A oplyste i den forbindelse, at dette fik ham til at føle, at hans børn var blevet fjernet for altid. A gentog sit ønske om hjemgivelse.

A rettede den 21. december 2020 henvendelse til kommunen, idet A ønskede at få oplyst, om hans børn ville blive hjemgivet eller om anbringelsen uden for hjemmet var en varig ordning. A gav endvidere udtryk for, at kommunen ikke oplyser ham om sagsbehandlingen.

Kommunen afholdt den 2. februar 2021 et møde med A, hvor As anmodninger om hjemgivelse af sine børn blev drøftet. A gav ved dette møde udtryk for, at han aldrig blev informeret eller underrettet om, hvordan sagsbehandlingen skred frem, hvorfor det ikke stod ham klart, om han nogensinde ville få børnene hjem igen. A fortalte, at han følte, at han for altid havde mistet sine børn uden mulighed for at få dem tilbage, og at de blev fjernet fra ham uden, at han fik fortalt, hvad der foregik. Sagsbehandleren oplyste A om begrundelsen for anbringelsen,

gennemgik indholdet i handleplanen og forklarede om retten til besøgsrejser. A oplyste, at han håbede, at han kunne se frem til at få hjemgivet børnene.

Kommunen afholdt den 7. maj 2021 et møde med A vedrørende børnenes anbringelse uden for hjemmet. A oplyste også ved dette møde, at han aldrig fik svar fra kommunen vedrørende sine anmodninger om hjemgivelse. A gentog sit ønske om at få sine børn hjemgivet. Kommunen vejledte A om at anmode om hjemgivelse skriftligt.

Det fremgår af en handleplan for A af 14. maj 2021, at As børn blev anbragt uden for hjemmet i 2014. Det fremgår endvidere af handleplanen, at A ønskede sine børn hjemgivet, samt at A ville søge om hjemgivelse i det nye år. Det fremgår ligeledes af handleplanen, at A mente, at børnene havde været anbragt udenfor hjemmet for længe, og at A følte sig klar til at hjemtage dem, inden de blev alt for voksne.

Kommune afholdt den 26. maj 2021 et møde med A, hvor A talte om sine planer for hjemgivelse af børnene.

Kommunen har mundtligt oplyst overfor en af mine medarbejdere ved en telefonsamtale den 1. november 2022, at A den 9. juni 2021 på ny anmodede om hjemgivelse.

Kommunen har i udtalelsen af 9. marts 2023 oplyst overfor mig, at A den 14. juni 2021 anmodede kommunen om hjemgivelse af sine børn.

A rettede den 24. juni 2021 henvendelse til kommunen om anmodningen om hjemgivelse af B1 og B2.

Kommunen udarbejdede den 30. juni 2021 en handleplan for B2 og den 5. juli 2021 en handleplan for B1.

Kommunen udarbejdede herefter en sagsfremstilling til INUIT udvalget, der den 6. oktober 2021 hjemviste sagen til fornyet behandling i forvaltningen.

Den 2. januar 2022 fyldte B1 18 år.

Kommunen afholdt den 20. maj 2022 et møde med A vedrørende hjemgivelsen af børnene. A gav ved dette møde udtryk for, at han var træt af at vente på hjemgivelsen. A gav desuden udtryk for, at han følte, at kommunen tvang ham til at deltage i misbrugsbehandling, hvis han skulle gøre sig forhåbninger om at få børnene hjemgivet.

A rettede den 1. juni 2022 henvendelse til kommunen for at få oplyst status på sin anmodning om hjemgivelse, idet han gav udtryk for, at han var utilfreds med, at handleplanerne blev opdaterede hvert år, men at kommunen ikke havde truffet en afgørelse om hjemgivelse.

Kommunen meddelte ved brev af 24. april 2024 overfor A, at kommunen i 2013 traf en mundtlig afgørelse om afslag på hjemgivelse. Kommunen vejledte A til på ny at søge om hjemgivelse, når målene i handleplanen var nået. Kommunen oplyste afslutningsvis, at kommunens medarbejdere var sygemeldte, hvorfor As anmodning om hjemgivelse har været henlagt.

A afgik ved døden den 23. maj 2024.

Den 17. december 2024 fyldte B2 18 år.

3. Retsgrundlaget

3.1. Lovgivning forud for 2017

På tidspunktet for anbringelsen af As børn fandt landstingsforordning nr. 1 af 15. april 2003 om hjælp til børn og unge med senere ændringer (herefter børneforordningen) anvendelse.

Det fremgik af børneforordningen § 10, stk. 1, at kommunalbestyrelsen – uanset om der forelå samtykke fra forældremyndighedens indehaver og barnet – kunne

beslutte, at barnet skulle anbringes uden for hjemmet, når der var åbenbar risiko for, at barnets sundhed eller udvikling led alvorlig skade.

Det fremgik bl.a. yderligere af børneforordningen § 27, stk. 1, at hjælpeforanstaltninger efter § 10 skulle ophøre, når formålet med hjælpeforanstaltningen var nået, herunder at målene i handleplanen var nået, eller når hjælpeforanstaltningen ikke længere opfyldt sit formål.

Kommunalbestyrelsen kunne beslutte, at en anbringelse uden for hjemmet ikke skulle ophøre, hvis en hjemgivelse ville stride mod barnets behov. Dette gjaldt uanset, om anbringelsen oprindeligt var blevet iværksat med eller uden samtykke fra forældremyndighedsindehaveren. Det fremgik af børneforordningens § 29.

Jeg henviser til beskrivelsen heraf i det daværende Familiedirektorats Vejledning om hjælp til børn og unge, pkt. 14.6.

3.2. Lovgrundlaget efter 2017

Med virkning fra 1. juni 2017 trådte inatsisartutlov nr. 20 af 26. juni 2017 om støtte til børn med senere ændringer (herefter børnestøtteloven) i kraft.

Det følger af børnestøttelovens § 28, stk. 1, at kommunalbestyrelsen, uden samtykke fra forældremyndighedsindehaveren og barnet, skal træffe afgørelse om, at barnet skal anbringes uden for hjemmet, hvis der er en åbenbar risiko for, at barnets trivsel, sundhed eller udvikling lider alvorlig skade.

Det følger af børnestøttelovens § 40, stk. 1, at støtteforanstaltninger, særlige støtteforanstaltninger og skærpede støtteforanstaltninger, samt enhver form for efterværn, skal ophøre, når målene med dem er nået, eller når støtteforanstaltningerne ikke længere understøtter formålet med støtten.

Der er ved lov fastsat en række forhold, som kommunen skal undersøge, før kommunen kan træffe afgørelse om, at en anbringelse uden for hjemmet skal ophøre. Der skal eksempelvis afholdes en samtale med barnet og udarbejdes en handleplan. Det følger af børnestøttelovens § 41, stk. 1, nr. 1 og nr. 4.

Den undersøgelse, som kommunen skal foretage, er uddybende beskrevet i bemærkningerne til børnestøtteloven. Af bemærkningerne til § 41, stk. 1, nr. 1, fremgår bl.a. følgende:

”Kommunalbestyrelsen må indledningsvis vurdere om de forhold, der i sin tid begrundede at barnet blev anbragt uden for hjemmet, er kommet i orden i familien. Som et element i denne forudgående undersøgelse må der tages stilling til forældremyndighedsindehavernes forhold og deres aktuelle forældreevne. Havde forældrene eksempelvis et alkoholmisbrug, skal det undersøges om forældrene nu er ude af misbruget. I vurderingen af forældremyndighedsindehavernes forhold mv., kan indgå temaer som forældrenes aktuelle evne til omsorg, sikkerhed, følelsesmæssig varme, stimulering, vejledning, grænsesætning, stabilitet mv. Oplysninger om forældremyndighedsindehavernes eventuelle andre børn og deres trivsel og kontakt med forældrene må forventes at indgå i vurderingen af forældremyndighedsindehavernes forhold mv.”

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med, at der i forvaltningsretten gælder et almindeligt princip om, at en myndighed skal sørge for at fremskaffe de oplysninger, der er nødvendige for at en sag kan afgøres korrekt.

Princippet kaldes officialprincippet eller officialmaksimen. Princippet indebærer, at undersøgelsen skal ske på den hurtigste og mest hensigtsmæssige måde – netop så langt, som det er nødvendigt for at træffe en korrekt afgørelse. Dette betyder, at sagsoplysningen ikke må udstrækkes til, at der indhentes oplysninger, der ikke har betydning for sagens afgørelse.

Jeg henviser til min myndighedsguide afsnit 5, der kan findes på min hjemmeside, www.ombudsmand.gl.

Jeg henviser endvidere til den beskrivelse af princippet, der fremgår af punkt 198 i Grønlands Hjemmestyres Lovkontors Vejledning til sagsbehandlingsloven, udgivet december 1994 (herefter vejledning til sagsbehandlingsloven).

Efter min opfattelse er retsgrundlaget på dette område i det væsentligste identisk i Grønland og Danmark. Jeg henviser derfor ligeledes til beskrivelsen af officialprincippet i Niels Fenger m.fl., *Forvaltningsret* (2018), s. 484 ff.

Efter at have undersøgt sagen kan kommunen træffe afgørelse om, at barnet skal hjemgives eller at barnet fortsat skal være anbragt uden for hjemmet – eventuelt på et nyt grundlag.

Hvis barnet oprindeligt blev anbragt med samtykke fra forældremyndighedsindehaveren, og kommunen vurderer, at barnet ikke kan hjemgives, kan kommunen således opretholde anbringelsen uden for hjemmet ved at træffe afgørelse om, at anbringelsen skal fortsætte som en anbringelse uden samtykke, såfremt betingelserne herfor er opfyldt.

Er barnet oprindeligt anbragt uden forældremyndighedsindehaverens samtykke, kan kommunen selvfølgelig også beslutte, at der ikke er grundlag for at ændre denne anbringelse.

3.3. Krav om skriftlighed ved anmodning om hjemgivelse

Hvis en forældremyndighedsindehaver til et barn, der er anbragt uden for hjemmet, meddeler kommunen, at vedkommende ønsker barnet hjemgivet, skal kommunen tage stilling til, om anmodningen kan imødekommes.

En myndighed skal behandle sager så enkelt som muligt. Det betyder bl.a., at sagsbehandlingen ikke bør forsinkes af unødige formalisme eller unødvendige krav om skriftlighed.

Hverken børneforordningen eller børnestøtteleven indeholder krav om, at en forældremyndighedsindehaver skal anmode om hjemgivelse skriftligt. Hvis en kommune modtager en anmodning om hjemgivelse mundtligt – eksempelvis i forbindelse med en samtale med en forælder – har kommunen pligt til at behandle denne. Dette følger af det såkaldte legalitetsprincip.

For en nærmere gennemgang af legalitetsprincippet henviser jeg til mine udtalelse 2023-2 og 2021-4, der kan findes på min hjemmeside.

Jeg henviser endvidere til Niels Fenger, "Forvaltningsret", 1. udgave, (2018), side 311, og Karsten Revsbech m.fl., "Forvaltningsret – Almindelige emner", 6. udgave, (2016), side 203.

3.4. Sagsbehandlingstid

Der var ikke i børneforordningen fastsat særlige tidsfrister for, hvor hurtigt en kommune skulle træffe afgørelse, hvis en forældremyndighedsindehaver anmodede om hjemgivelse af et barn, der var anbragt uden for hjemmet.

Dette er heller ikke tilfældet i den gældende børnestøttelov.

Der er endvidere ikke fastsat generelle regler for myndighedernes sagsbehandlingstid, hverken i sagsbehandlingsloven eller anden lovgivning.

Det er dog almindelig antaget, at det følger af god forvaltningsskik, at sager skal behandles så hurtigt, som det er muligt og forsvarligt.

Jeg henviser bl.a. til, at jeg i flere tidligere sager har henvist til den beskrivelse af kravene til forvaltningens sagsbehandlingstid, der fremgår af vejledningen til sagsbehandlingsloven. Der står bl.a. følgende i vejledningen:

"199. Det selvfølgelige krav om, at alle sager, der behandles i den offentlige forvaltning, skal behandles så enkelt, hurtigt og økonomisk som muligt, gælder i særlig grad sager, hvori enkeltpersoner eller private selskaber, institutioner, foreninger m.v. er part.

[...]

204. Sagsbehandlingsloven indeholder ikke generelle regler om sagsbehandlingstiden. Baggrunden herfor er bl.a., at de opgaver, der udføres af den offentlige forvaltning, er af så forskellig karakter og omfang, at det ikke vil være muligt i en lov, der skal gælde for hele den offentlige forvaltning, at fastsætte bestemte regler for sagsbehandlingstiden, som med rimelighed vil kunne håndhæves ved domstolene.

Derimod kan der på baggrund af folketingets ombudsmands udtalelser om, hvad der med hensyn til sagsbehandlingstiden må antages at følge af almindelig god forvaltningsskik, gives nogle vejledende regler om sagsbehandlingens tilrettelæggelse, herunder om underretning til den, der er part i en sag, om den forventede sagsbehandlingstid.

Ombudsmanden har i nogle afgørelser også peget på, at myndigheden med henblik på at sikre, at sager ikke henligger i længere tid, inden afgørelsen træffes, og at

sager ikke bliver glemt og derfor ikke afgjort, bør oprette tilstrækkeligt effektive erindringssystemer.”

Hvad der kan anses for en rimelig sagsbehandlingstid, kan således ikke besvares generelt, men beror på en konkret vurdering af den enkelte sag.

Jeg har i en tidligere udtalelse givet udtryk for, at det er min vurdering, at en kommune bør tage stilling til en anmodning fra en forældremyndighedsindehaver om hjemgivelse af et barn anbragt uden for hjemmet indenfor uger eller højst få måneder. Jeg henviser til min udtalelse 2019-2.

Ved vurderingen af, om en myndighed har behandlet en sag med den fornødne hurtighed, må der udover den samlede sagsbehandlingstid også tage andre forhold i betragtning, herunder hensynet til partens behov for og interesse i, at der træffes en hurtig afgørelse, sagens karakter, kompleksitet, omfanget af de undersøgelser, som myndigheden skal foretage, og myndighedens sagsbehandlingstid i tilsvarende sager.

Der tages som udgangspunkt ikke hensyn til en myndigheds og medarbejderes subjektive forhold ved vurderingen af en acceptabel sagsbehandlingstid på et område. Vurderingen må i stedet hvile på et objektivt grundlag, hvor der lægges vægt på sagens art og de konkrete omstændigheder i den enkelte sag. Midlertidige stillingsvakancer, f.eks. som følge af sygdom, ferie eller kursus og mangel på administrative og økonomiske ressourcer, bør normalt ikke være årsag til, at sagsbehandlingstiden trækker ud.

Opstår der en situation, hvor en nødvendig sagsekspedition ikke umiddelbart gennemføres, fordi den ansvarlige medarbejder midlertidigt er fraværende fra arbejdet, skal myndigheden normalt sørge for, at andre overtager sagsekspeditionen.

At en myndighed indenfor en rimelig sagsbehandlingstid træffer en afgørelse styrker borgernes tillid til myndigheden og retssikkerheden. Det er afgørende, at en myndighed træffer en endelig afgørelse overfor en borger, således at borgeren

ved, hvordan borgeren er stillet, og således at borgeren har mulighed for at forholde sig til, om borgeren ønsker at klage over afgørelsen.

Jeg har i en række sager udtalt mig om myndigheders sagsbehandlingstid. Jeg henviser bl.a. til en sag der er optrykt i min beretning for 2011 under punkt 5.7.1., samt min beretning for 2005, s. 56 f. (dansk udgave) og s. 69 (grønlandsk udgave). Sidstnævnte sag indeholder henvisninger til en del ældre praksis fra mit embede. Jeg henviser endvidere til sagen 2018-3 og 2019-2, der er offentliggjorte på min hjemmeside.

Efter min opfattelse er retsgrundlaget på dette område i det væsentligste identisk i Grønland og Danmark. Jeg henviser derfor afslutningsvist til beskrivelsen af kravene til offentlige myndigheders sagsbehandlingstid i dansk juridisk litteratur, herunder bl.a. Niels Fenger m.fl., Forvaltningsret (2018), s. 688 ff. og Hans Gammeltoft-Hansen m.fl., Forvaltningsret, 2. udgave (2002), s. 903 f.

3.5. Henlæggelse af en sag

I sager, der rejses på initiativ af en borger, har borgeren normalt en særlig interesse i at bidrage til sagsoplysningen.

For en nærmere gennemgang af en myndigheds forpligtelse til at undersøge en sag henviser jeg til min myndighedsguide afsnit 5. om officialprincippet, der kan findes på min hjemmeside, www.ombudsmand.gl.

Der fremgår hverken af børneforordningen eller børnestøtteloven hjemmel til at en kommune kan henlægge en sag vedrørende en forældremyndighedsindehavers anmodning om hjemgivelse. Det betyder, at en kommune er forpligtet til at træffe en afgørelse overfor en forældremyndighedsindehaver, der anmoder om hjemgivelse af et barn anbragt uden for hjemmet.

3.6. Underretning af sagens parter

Hverken sagsbehandlingsloven eller andre relevante love indeholder regler for, hvornår en myndighed skal kontakte en borger, når en sag trækker ud. Det er

imidlertid god forvaltningsskik, at myndigheden i nogle tilfælde orienterer parterne undervejs i behandlingen af en sag.

I en række tilfælde er det god forvaltningsskik, at en myndighed orienterer sagens parter om sagens gang. Dette princip er fremhævet i en vejledning fra 1994 om sagsbehandlingsloven pkt. 205-207:

”205. Hvis en forvaltningsmyndighed som følge af sagens karakter eller den almindelige sagsbehandlingstid for den pågældende myndighed ikke kan træffe afgørelse inden kortere tid efter sagens modtagelse, bør myndigheden give den, der er part i sagen, underretning om, hvorpå sagen beror og så vidt muligt oplysning om, hvornår myndigheden regner med, at afgørelsen kan foreligge.

206. Myndigheden bør endvidere give den, der er part i sagen, underretning, når behandlingen af den konkrete sag på grund af særlige omstændigheder vil tage længere tid end sædvanligt.

207. Rykkerskrivelser fra den, der er part i sagen, og som er rimeligt begrundet i sagsbehandlingstiden, bør i almindelighed besvares med det samme. Besvarelsen bør indeholde oplysning om, hvorpå sagen beror og så vidt muligt oplysning om, hvornår myndigheden regner med, at afgørelsen kan foreligge.”

Det er ikke et krav, at der skal gives en præcis oplysning om, hvornår en myndighed forventer, at en afgørelse kan foreligge. Men det følger af god forvaltningsskik, at myndigheden bør give en tidsmæssig ramme for, hvornår sagen ud fra de foreliggende oplysninger og sagens karakter og type mv. forventes færdigbehandlet. Det kan f.eks. ske ved at angive et tidspunkt eller tidsmæssigt interval for, hvornår afgørelsen senest forventes at foreligge.

Det følger af principperne om god forvaltningsskik, at en myndighed selv skal tage initiativ til at give en part i en sag besked om, hvorfor der endnu ikke er truffet en afgørelse, hvis myndigheden overskrider den almindelige sagsbehandlingstid, eller hvis myndigheden overskrider en tidligere tilkendegivelse om, hvornår der forventes at foreligge en afgørelse.

En myndigheds vejledning om sagsbehandlingstiden og sagens gang kan ikke opfyldes udelukkende gennem generelle oplysninger f.eks. på myndighedens hjemmeside. Sådanne vejledninger bør ske ved direkte kommunikation mellem myndigheden og borgeren, f.eks. ved brev, e-mail eller telefonopkald.

Jeg har i min beretning for 1995, afsnit 3 fremhævet, at en myndigheds underretning af en borger om, at en sag trækker ud, bør gives uanset årsagen til forsinkelsen.

Jeg har i en anden sag givet udtryk for, at så længe en myndighed ikke har oplyst borgeren om den forventede sagsbehandlingstid, vil det normalt være god forvaltningsskik, hvis myndigheden orienterer borgeren hver 3. måned. Hvis den myndighed, som behandler sagen, er rimelig sikker på, at sagsbehandlingstiden vil være forholdsvis lang, kan 1-2 orienteringer om året være nok. Jeg henviser til min udtalelse 2019-4.

Jeg henviser endvidere til min myndighedsguide afsnit 2, underafsnit 3, der kan findes på min hjemmeside, www.ombudsmand.gl.

Jeg henviser endelig til dansk juridisk litteratur, herunder Niels Fenger m.fl., Forvaltningsret (2018), s. 390 og 694 f., Niels Fenger, Forvaltningsloven med kommentarer (2013), s. 269, og Karsten Revsbech, Forvaltningsret – Sagsbehandling, 7. udgave (2014), s. 41.

4. Kommunens synspunkt

Kommunen har i udtalelsen af 4. marts 2024, anførte følgende:

”Svarskrivelse vedr. [A]s klage vedr. Kommune Qeqertalik

Kommune Qeqertalik [...] Socialforvaltningen modtog skriftlig klage den 13.10.2023.

Ved gennemgang af sagens dokumenter kan vi se yderligere dokumenter vedr. sagsfremstillingen som I har anmodet om.

Det vil sige, at Kommune Qeqertalik [...] Socialforvaltningen ikke har hverken afgørelse eller besvaret [A]s ansøgning om hjemtagelse af hans børn, dertil kommer at der ej heller er afgørelse eller udarbejdet handlingsplan.

Den seneste oplysning om, at der ikke er udarbejdet handlingsplan:

Det fremgår af sagsbehandlerens mail for børn og unge i [...], at [A] var udeblevet fra indkaldelsen vedr. behandling af handlingsplanen.

Vi gør opmærksom på, at sagen vedr. [A]s hjemtagelse af hans børn vil fortsætte.

Og endelig kan vi oplyse, de 2 sagsbehandlere for børn og unge under Kommune Qeqertalik [...] Socialforvaltning begge 2 er [sygdoms]ramte og holder orlov p.g.a. behandlingsforløb." (min oversættelse)

5. Min vurdering

5.1. Krav om skriftlighed ved anmodning om hjemgivelse

A rettede den 27. november 2012 henvendelse til kommunen, idet han udtrykte et ønske om hjemgivelse. Sagsbehandleren anmodede A om at søge om hjemgivelse skriftligt.

Kommunen afholdt den 7. maj 2021 et møde med A, der fortsat udtrykte et ønske om hjemgivelse af sine børn. Kommunen vejledte ved mødet den 7. maj 2021 igen A til at indgive en skriftlig anmodning om hjemgivelse.

Jeg ser ikke, at der hverken i børneforordningen, børnestøtteloven eller anden lovgivning er hjemmel til at kræve en skriftlig anmodning om hjemgivelse.

Der er på den baggrund min vurdering, at kommunen hverken ved mødet den 27. november 2012 eller 7. maj 2021 havde hjemmel til at kræve en skriftlig anmodning om hjemgivelse. Det er således min vurdering, at kommunen allerede ved As mundtlige tilkendegivelser burde have igangsat sagsbehandlingsskridt for en afklaring om muligheden for hjemgivelse.

Jeg finder kommunens krav om skriftlighed ved As anmodning om hjemgivelse kritisabel.

Jeg bemærker, at det er min vurdering, at kommunens krav om at modtage en skriftlig anmodning om hjemgivelse fra A unødigt har forlænget sagsbehandlingstiden.

Jeg henstiller at kommunen sikre sig, at sagsbehandlerne er bekendte med, at der ikke er hjemmel til at kræve, at en forældremyndighedsindehaver indgiver en skriftlig anmodning om hjemgivelse.

5.2. Sagsbehandlingstid

Det er min forståelse, at kommunen på et ikke-oplyst tidspunkt i 2012 anbragte B1 og B2 uden for hjemmet.

Jeg bemærker, at kommunen i en handleplan for A henviser til, at B1 og B2 blev anbragt i 2014. I alle øvrige sagsakter henviser kommunen til, at anbringelsen fandt sted i 2012. Jeg lægger derfor til grund, at B1 og B2 blev anbragt i 2012.

Der fremgår ikke af sagens akter en skriftlig afgørelse om anbringelsen eller et journalnotat om en mundtlig afgørelse om anbringelse, hvorfor det ikke står mig klart, om A samtykkede til anbringelsen.

A rettede den 27. november 2012 henvendelse til kommunen, idet han udtrykte et ønske om hjemgivelse.

A gav 21. december 2012, 4. juli 2013, 8. oktober 2013 og 13. december 2013 overfor kommunen på ny udtryk for, at han ønskede sine børn hjemgivet, ligesom A tilkendegav sin utilfredshed med den manglende fremdrift i sagen.

Kommunen oplyste den 13. december 2013 mundtligt overfor A, at det tværfaglige samarbejdsudvalg indstillede til afslag af As anmodning om hjemgivelse. Blandt sagens akter fremgår ikke en indstilling fra det tværfaglige samarbejdsudvalg, ligesom der ikke fremgår en afgørelse fra Udvalget for Familie. Jeg lægger således til grund, at der ikke umiddelbart efter den 13. december 2013 blev truffet en afgørelse om afslag på hjemgivelse af As børn.

Jeg bemærker, at kommunen i brevet af 24. april 2024 oplyste overfor A, at kommunen i 2013 traf en mundtlig afgørelse om afslag på hjemgivelse. Jeg ser ikke blandt sagens akter et journalnotat udarbejdet på baggrund af denne mundtlige afgørelse. Jeg henviser ligeledes til, at kommunen ved udtalelsen af 4. marts 2024 oplyser overfor mig, at der på intet tidspunkt i sagen er truffet en afgørelse om hjemgivelse.

Det er på den baggrund min vurdering, at kommunen ikke i 2013 traf en mundtlig afgørelse om afslag på hjemgivelse.

A blev den 11. september 2015 indstillet til samtaler i Familiehuset med henblik på hjemgivelse af sine børn.

A rykkede den 28. februar 2017 og den 28. november 2019 kommunen for status i sagen, idet han gentog sit ønske om hjemgivelse af sine børn.

Jeg ser ikke blandt sagens akter, at kommunen herefter traf afgørelse på baggrund af As anmodninger om hjemgivelse.

Kommunen afholdt den 2. februar 2021, 7. maj 2021, 26. maj 2021, 9. juni 2021, 14. juni 2021 og 24. juni 2021 møder med A, der fortsat udtrykte sit ønske om hjemgivelse af sine børn. Jeg ser ikke blandt sagens akter, at kommunen på baggrund af disse anmodninger om hjemgivelse, traf en afgørelse overfor A.

Det fremgår af sagens akter, at kommunen på baggrund af As anmodninger om hjemgivelse udarbejdede en sagsfremstilling til INUIT udvalget. Det er min forståelse, at udvalget den 6. oktober 2021 hjemviste sagen til fornyet behandling i forvaltningen.

Kommunen afholdt den 20. maj 2022 et møde med A, hvor A på ny fremsatte et ønske om hjemgivelse.

A rykkede den 1. juni 2022 kommunen for status i sagen, idet han fortsat gav udtryk for sit ønske om hjemgivelse af sine børn.

Kommunen vejledte ved brev af 24. april 2024 A om at søge om hjemgivelse igen, når målene i handleplanen blev nået, ligesom kommunen henviste til sygdom blandt sagsbehandlerne.

Kommunen har i udtalelsen af 4. marts 2024 oplyst overfor mig, at kommunen ikke har truffet en afgørelse eller på anden måde besvaret A på baggrund af hans anmodninger om hjemgivelse.

Det er således min forståelse, at kommunen på intet tidspunkt fra B1 og B2 i 2012 blev anbragt uden for hjemmet indtil B1 og B2 fyldte 18 år har truffet en afgørelse på baggrund af As mange anmodninger om hjemgivelse.

Jeg finder kommunens sagsbehandlingstid på mere end 10 år utilstedelig.

Det er min vurdering, at det ikke er tilstrækkeligt, at kommunen ved brev af 24. april 2024 har oplyst overfor A, at han på ny kan søge om hjemgivelse, når målene i handleplanen er nået – særligt idet kommunen ikke på baggrund af forrige anmodninger om hjemgivelse har truffet en afgørelse.

Det er endvidere min vurdering, at kommunens sagsbehandlingstid har svækket As retssikkerhed betydeligt, idet han på intet tidspunkt fra børnene blev anbragt uden for hjemmet i 2012 til nu har haft mulighed for at klage over kommunens sagsbehandling til Det Sociale Ankenævn.

Jeg bemærker endelig, at kommunen ikke på baggrund af nuværende eller tidligere sagsbehandleres sygdom eller fravær i en periode på mere end 10 år kan undlade at træffe en afgørelse overfor A.

Jeg bemærker, at B1 den 2. januar 2022 fyldte 18 år. Jeg bemærker endvidere, at B2 den 17. december 2024 fyldte 18 år.

5.3. Henlæggelse af sagen

Kommunen har ved brev af 24. april 2024 oplyst overfor A, at hans anmodning om hjemgivelse har været henlagt, fordi kommunens medarbejdere har været sygemeldte.

Jeg ser ikke, at der i børneforordningen eller børnestøtteloven er hjemmel til, at en kommune kan henlægge en sag, såfremt kommunen ikke har fornøden arbejdskraft til rådighed.

Det er således min vurdering, at der på intet tidspunkt har været hjemmel til at henlægge As anmodning om hjemgivelse.

Jeg finder kommunens henlæggelse af sagen særdeles kritisabel.

Jeg henviser i den forbindelse til, at kommunen er den eneste myndighed, der har hjemmel til at træffe en afgørelse om hjemgivelse, hvorfor kommunen ikke kan afvise at behandle sagen, men derimod er forpligtet til at træffe en afgørelse.

Jeg henstiller, at kommunen sikrer sig, at der på trods af mangel på arbejdskraft i Børn og Ungeafdelingen, kan træffes afgørelser overfor borgerne [...].

5.4. Underretning af A

Det fremgår af sagens akter, at kommunen fra 2012 og frem har holdt adskillige møder med A vedrørende hans anmodninger om hjemgivelse af B1 og B2.

Det er min forståelse, at det i overvejende grad har været A, der har taget initiativ til at afholde møder med kommunen, idet A mange gange har henvendt sig til kommunen vedrørende muligheden for at få B1 og B2 hjemgivet.

Det er endvidere min forståelse, at A gentagne gange har henvendt sig til kommunen for at rykke for status, samt at A klart har givet udtryk for, at han ønsker at samarbejde med kommunen.

Det er endelig min forståelse, at A overfor kommunen har givet udtryk for, at han er utilfreds med, at kommunen ikke løbende har underrettet ham om sagsbehandlingen, samt at den manglende underretning har fået A til at føle, at børnene er blevet fjernet for altid.

Jeg ser ikke af sagens akter, at kommunen efter de afholdte møder med A af egen drift har fulgt op på sagen ved at kontakte A og oplyse om behandlingen af sagen, om en forventet sagsbehandlingstid eller om øvrige forhold vedrørende As anmodning om hjemgivelse.

Det er min forståelse, at kommunen ikke har været i kontakt med A vedrørende hans anmodning om hjemgivelse fra

- mødet den 13. december 2013 til mødet den 15. juli 2015,
- mødet den 11. september 2015 til mødet den 28. februar 2017,
- mødet den 28. februar 2017 til mødet den 28. november 2019,
- mødet den 28. november 2019 til mødet den 2. februar 2021,
- INUIT udvalget den 6. oktober 2021 hjemviste sagen til mødet den 20. maj 2022, samt
- mødet den 20. maj 2022 til mødet den 24. april 2024.

Det er således min forståelse, at kommunen ikke løbende har underrettet A om status på hans anmodninger om hjemgivelse.

Jeg finder kommunens manglende underretning af A over en så lang årrække særdeles kritisabel.

Jeg anmoder kommunen om at oplyse, hvad mine henstillinger giver kommunen anledning til at foretage sig.

Jeg har underrettet kommunalbestyrelsen i Kommune Qeqertalik og Lovudvalget i Inatsisartut. Det har jeg gjort i overensstemmelse med ombudsmandslovens § 23, hvor det fremgår, at såfremt ombudsmandens undersøgelse af en sag viser, at der i den offentlige forvaltning må antages at være begået fejl eller forsømmelser af større betydning, skal ombudsmanden give meddelelse om sagen til Lovudvalget i Inatsisartut og samtidig enten til Naalakkersuisut eller kommunalbestyrelsen.

Jeg har sendt en kopi af dette brev til B1 og B2.

Nærværende udtalelse vil i anonymiseret form blive offentliggjort på min hjemmeside og omtalt i min beretning for 2025.

SAGSFREMSTILLING

Det fremgår af sagens akter, at As børn, B1 og B2, i 2011 blev anbragt uden for hjemmet. Det fremgår af sagens akter, at børnene på baggrund af en anmodning om hjemgivelse fra A den 27. maj 2011 blev hjemgivet.

As børn blev i 2012 genanbragt uden for hjemmet.

Følgende fremgår bl.a. af et journalnotat af 12. juli 2012:

"[...]

Det vil være godt hvis du kan udarbejde en handleplan vedr. deres far, og oplyse plejeforældrene om, at det er nødvendigt, at de har kontakt med deres far, de skal jo tilbage til deres far når deres far har bearbejdet sig selv, det er ikke således, at det er en varig anbringelse.

[...]" (Min oversættelse)

Følgende fremgår af et journalnotat af 27. november 2012:

"Han henvendte sig hertil ang. problemer med samarbejdet.

Jeg havde en snak med ovenfor anførte ang. ønske om hjemtagelse af børnene.

[...]

[...] det gør ham rigtigt godt at tilbringe tid med børnene, hvilket børnene allerede kan mærke, og de bliver kede af det når det bliver tid til at tage hjem til plejeforældrene. Han talte om sit ønske med at holde jul med dem hvis de ikke er kommet hjem inden da, men han ønsker virkelig meget at få dem hjembragt.

Jeg forklarede ham at vi selvfølgelig i henhold til lovgivningen finder det vigtigt at forsøge med at få børn bragt hjem til forældrene ud fra den erfaring, som det også har været tilfældet med hans børn at blive taget fra deres plejefamilie i [...], at børnene kan udvikle angst og frygt for lignende tilfælde ude i fremtiden. Jeg gav ham noget at tænke over som han synes at have taget til sig.

Jeg anmodede ham om at lave en skrivelse samtidig med at jeg fortalte at plejeforældrene også skal lave en skriftlig udtalelse, hvorefter sagen efter modtagelse af skrivelserne vil blive forelagt til SU, hvor der bliver truffet en afgørelse. Venligst anmod plejeforældrene om at lave en udtalelse/rapport snarest.

Han takkede for samtalen." (Min oversættelse)

Følgende fremgår af et journalnotat af 21. december 2012:

"Ved mødet med [A] kl. 13:00 ang. hans henvendelse om hvor langt man er fremme i sagen om hans skriftlige anmodning om hjemtagelse af børnene [...]. Jeg forklarede ham at han i dag har fået besked om at få børnene hjem indtil 03.01.2013 og at jeg håbede at mødet denne dato også ville kunne bruges i.f.m vurdering i sagen

men ud fra vurderingen er det svært at se om børnene kunne komme hjem til deres far.

Han takkede for orienteringen, og han snakkede lidt om situation, men han så ud til at have travlt fordi han skulle tilbage til [...].” (Min oversættelse)

Følgende fremgår af et journalnotat af 4. juli 2013:

”Jeg førte en telefonisk samtale med [A] hvor hans sagsbehandler [...] også var tilstede, da handlingsplanen var udarbejdet og klar til underskrivelse blev den sendt til [...] blev det meddelt at [A] nægtede at underskrive den, vi forklarede ham at når handleplanen blev underskrevet ville sagsbehandlingen om hjemsendelse af børnene blive igangsæt, og at hjemsendelse af børnene først ville blive realiseret såfremt planen blev overholdt, først da forstod [A] uden tvivl hvad handleplanens formål gik ud på for at få børnene hjembragt, han takkede for at blive informeret, han sagde at hvis han havde vidst det havde han underskrevet den for længst, han ville ikke tage ansvaret for at sagen har været sat i bero, og beklagede at sagen har været sat i bero og fortalte at vi ud fra de modtagne informationer også har kunnet stoppe udbetaling af støtte og at de først kan igangsættes igen efter endt samtale, han forstod og meddelte at han ville underskrive, han fortsætter sin selvhjælpsterapi og fortalte at hans støtteperson har været en god hjælp. Børnene var begyndt at opholde sig mere hjemme og de drøfter hvor de står i forhold til deres situation, han har snakket med dem som familie om hvornår de kan komme hjem, han har sat spørgsmål tegn ved om der er gang i aftalen, og takkede for at blive opdateret i forhold til den.
[...]” (Min oversættelse)

Kommunen meddelte følgende overfor A ved brev af 8. oktober 2013:

”Vedr.: Svarskrivelse på din henvendelse om sagsbehandling af dine børns og din sag.

Vi har i Servicecenter for socialforvaltning i [...] Qaasuitsup Kommunua modtaget skrivelse vedr. din skriftlige henvendelse om mangelfuld information omkring sagsbehandling af dine børns og din sag.

Vi skal herved meddele, at der under sidste bygdebesøg i [...] den 13.06.2013 blev udfærdiget en handleplan vedr. dit ønske om hjembringelse af dine børn i samarbejde med plejeforældre og [A], i handleplanen blev målene for hjembringelse nedfældet.

Den 04.07.2013 blev vi telefonisk informeret om at handleplanen endnu ikke var underskrevet af [A], og denne blev sammen med hans sagsbehandler [...] pr. telefon informeret om at børnene ikke kunne hjembringes så længe de i handleplanen anførte mål ikke kunne gennemføres ved manglende underskrift af handleplanen, således som disse også blev præciseret under bygdebesøget i [...].

04.07.2013 blev handleplanen underskrevet af [A] og vel modtaget at når de i den underskrevne handleplan nedfældede mål bliver opnået, vil sagen om hjembringelse blive taget op i tværfagligsamarbejdsudvalget og derefter i Udvalget for Familie. Dette vel modtaget.

Nu kører sagsbehandlingen om [A] s ansøgning om hjemgivelse af børnene i .h.t lovgivningen, der indhentes udtalelser fra [...], vi har modtaget udtalelser fra pleje-

forældrene, når vi har modtaget udtalelse fra skolen vil sagen blev forelagt for tværfagligsamarbejdsudvalget, hvorefter den vil blive forelagt i Udvalget for Familie hvor der træffes afgørelse i sagen.

Sagsbehandlingen har taget udgangspunkt i landstingslov nr. 1 af 15. april 2003 om hjælp til børn og unge ophør af hjælpeforanstaltninger § 27.

Hjælpeforanstaltninger efter §§ 9 og 10 skal ophøre, når formålet med hjælpeforanstaltningen er nået, herunder at målene i handleplanen er nået, eller når hjælpeforanstaltningen ikke længere opfylder sit formål.

§ 28. Inden der træffes beslutning om at en anbringelse i familiepleje skal ophøre, skal der indhentes en udtalelse fra plejefamilien. Er barnet anbragt i familiepleje uden for sin hjemkommune, skal der indhentes en udtalelse fra barnets opholdskommune.

Sagsbehandlingen tager udgangspunkt i loven.

Hvis der er noget du er i tvivl om, kan du henvende dig til din sagsbehandler.

[...]” (Min oversættelse)

Følgende fremgår af et journalnotat af 13. december 2013:

” [A] henvendte sig til socialforvaltningen i [...], for at høre om hvor langt sagen er fremme om hans børn, han forklarede at han under besøget har fået at vide at han snart kunne få børnene hjem og at han var ked af at kun have fået det at vide mundtligt. Han fik forklaret at der under besøget blev udarbejdet en handlingsplan ud fra hans fremskridt, og handlingsplanen blev udarbejdet i samarbejde med plejeforældrene, men efterfølgende mens sagsbehandlingen kører og han løbende blev orienteret herom [...]” (min oversættelse)

Følgende fremgår af et journalnotat udarbejdet på baggrund af et møde den 17. juni 2015 mellem kommunen og A:

”Der blev udarbejdet en handleplan vedr. [A]s ønske om hjembringelse af børnene. [A] ønsker at få hjembragt sine 3 yngste børn, der er anbragt udenfor hjemmet, [B3] og [B1] og [2].

[...]

Han var taget på juleferie i [...], men blev boende fordi han fik mulighed for at leje en bolig (værelse?).

Handleplan vedr. [A] s ønske om hjembringelse af børnene blev udfærdiget [...].

Skema om behandling vedr. samtaler omkring opdragelse i familiehuset blev udfyldt. Jeg meddelte ham om at han ville blive indkaldt når sagen har været til behandling i mødet. Han var indforstået.” (min oversættelse)

Det fremgår af sagens akter, at A den 11. september 2015 blev indstillet til samtaler i Familiehuset med henblik på hjemgivelse af de anbragte børn. Følgende fremgår bl.a. af indstillingen:

" [A]s yngste børn [B3], [B2] og [B1] er anbragt udenfor hjemmet. [A] vil gerne forberede om at skulle tage børnene hjem, derfor vil han gerne have samtaler i Familiehuset. Han vil gerne styrkes med hensyn til børneopdragelse.

Vi vil gerne drøfte om [A]s ansøgning.

Det indstilles at [A] får samtaler i familiehuset."

Følgende fremgår af et journalnotat udarbejdet på baggrund af et møde den 23. januar 2017 mellem kommunen og A:

"[A] blev kontaktet for at høre, hvad han havde tænkt sig med hensyn til udarbejdelse af handleplanen. Han leverede et brev, der er vedhæftet som bilag, hvor han gerne ville høre nyt om sine børn, hvor han også nævnte at sønnen [B3] har sovet hos sin far siden før jul, han ønskede at tage ham til sig, da han altid kom hjem til ham om aftenen. Han blev bedt om udfærdige en skriftlig ansøgning om hjemgivelse, og han blev informeret om de krav, der skal være opfyldt før der træffes afgørelse om hjemgivelse, såfremt børnene har været anbragt udenfor hjemmestimer mere end 2 år, og at det er SU, der træffer en sådan afgørelse, det var han indforstået med. Han blev informeret om at der vil blive sendt et behandlingstilbud til udfyldelse." (Min oversættelse)

Følgende fremgår af et journalnotat af 28. februar 2017:

"Der blev ført samtale med [A] om hans børn. Han blev også informeret om forhold vedr. [B3] samt om udarbejdelse af handleplan. [A] spurgte til hvor langt man er nået i sagen om hjembringelse af hans børn, han vil gerne samarbejde. Handleplan der vedrører [B3] vil blive udarbejdet i morgen onsdag den 01.03.2017. [A] blev forklaret at sagen om hjembringelse af hans børn blev behandlet i h.t lovgivningen, og at det sociale område i [...] ikke har kompetence til at træffe afgørelse i sagen. Han udtrykte at han har svært ved at forstå sammenhængen i sagen, da han aldrig er blevet underrettet om sagsgangen. Men han er blevet indkaldt flere gange tidligere uden at dukke op."

Følgende fremgår af et journalnotat af 1. marts 2017:

"Samtale med [A] på baggrund af at [A] har afleveret et brev om at [B3] midlertidigt kan bo hos sin far efter at der modtaget en skrivelse fra [B3]s plejeforældre [...] om at de ikke længere ville have plejebørn. Udarbejdelse af handleplan vedr. [A]/[B3] blev udsat midlertidigt indtil [...] kommer tilbage." (min oversættelse)

Følgende fremgår af et journalnotat af 28. november 2019:

" [A] rettede henvendelse ang. at hvis han ikke selv henvendte sig, så hørte han aldrig om dem eller fra dem, hvilket får ham til at føle at de er fjernet for altid. Jeg rettede henvendelse til ansat ved inuit i [...] og efterlyste sagen.

Han ville samtidig gerne have undersøgt muligheder for at få børnene tilbage.” (Min oversættelse)

Følgende fremgår af et journalnotat af 21. december 2020

”[A] henvendte sig vedr. sine yngste børn.

Det han vil vide er, om anbringelsen af børnene udenfor hjemmet er en varig ordning, grunden til forespørgslen er, at han som forælder ikke får at vide hvad der videre skal ske, han ved ikke om han får dem hjem igen, han har et håb om at få dem hjem igen, da han gerne vil personlige tiltag.

Han får psykiske nedture på grund af alle sine børn, og selv om at han er tilfreds med de ældste børns kontakt med ham, så får han ikke status vedr. sine yngste børn.

Det ser ud til, at det er vigtigt, at han får en forklaring da det ikke er første gang han henvender sig.” (Min oversættelse)

Følgende fremgår af et journalnotat udarbejdet på baggrund af et møde afholdt den 2. februar 2021 mellem kommunen og A:

”Der blev ført samtale via skype angående hans henvendelse om hans udenfor hjemmet anbragte børn samt hans ansøgning.

[...]

Som det første drøftede vi hans henvendelse vedr. hans yngste børn hvor han havde rettet henvendelse til [...] i [...]. Han ville gerne vide om hans 2 yngste børn er blevet fjernet for altid, da han som eneforælder aldrig blev informeret eller underrettet om hvordan sagsbehandlingen skred frem. han vidste ikke om han nogensinde ville få børnene hjem igen.

[...]

Han blev informeret om at han som forældremyndighedsindehaver og eneforælder skal underrettes om handleplanen der fornys hvert år. Han fortalte så endvidere at han aldrig er blevet informeret om sine rettigheder samt at han havde følt at han for altid mistede sine børn uden mulighed for at få dem tilbage, og de blev fjernet fra ham uden at han fik fortalt hvad der foregik. Han blev informeret om at handleplanen ikke var udformet som han beskrev, men at den indeholdt om grunden til anbringelse udenfor hjemmet. Endvidere blev han informeret om hans rettigheder til besøg, han sagde at efter denne meddelelse følte han sig lettet og glad over endelig at føle at hans sag blev vel modtaget. Han nævnte at hans gentagne henvendelser uden respons gennem mange år har fået ham langt ned og gjort at han ikke længere gad rette henvendelse igen.

[...]

Siden hans børn blev anbragt udenfor hjemmet har han følt sig utilstrækkelig, mindreværdig og uduelig som forælder. Han ærgrer sig over de af kommunen arrangerede samtaler med børnene ophørte for 1-2 år siden, han ønsker at de arrangerede samtaler genindføres.

Der var givet håb om at han kunne få børnene hjem igen, glædesrus. Vrede. Han udtrykte behov for støtte samt at han står åben for alle muligheder og tilbud.

Han håber på at kunne se frem til at få hjembragt børnene hvis/-når det skulle blive aktuelt.

Efter at have ført samtale med ham om hans yngste børn [B1] og [B2], spurgt vi til sønnen [B3] der stadig er anbragt hos plejefamilien.

[...]” (min oversættelse)

Det fremgår af et journalnotat af 26. maj 2021, at kommunen afholdt et møde med A, hvor A talte om sine planer for hjemgivelse af børnene.

Det fremgår af et journalnotat, at A den 24. juni 2021 anmodede om hjemgivelse af B1 og B2.

Følgende fremgår af et journalnotat udarbejdet på baggrund af et møde mellem kommunen og A den 7. maj 2021:

”07.05.2021 kl. 14:00 blev der afholdt møde med [A] vedr. hans 2 yngste børn der er anbragt udenfor hjemmet.

[...]

[A] nævnte selv at han ikke har anet hvad han skulle gøre med hensyn til sine yngste børn, der var anbragt udenfor hjemmet og at han aldrig fik svar på sine henvendelser.

[...]

Han ønsker at få sine børn hjem og desuden ville han gerne have [B1] og [B2] på sommerferie og nævnte at det var lang tid siden at [B1] og [B2] sidst har været i [...].

Samtidig fortalte [A] at da han besøgte [B2] i [...] i påsken, havde de en skøn tid sammen, men at han også var blevet skuffet. Han fortalte om grunden til sin skuffelse: citerer: ”Min søn [B2]s plejefar [...] sagde til mig at han har [B2] i pleje for altid” denne udtalelse fra [...] til [A] havde såret [A] i hjertet, fortalte [A]. [A] blev informeret om at sådan forholdt det sig ikke og [A] blev også rådet til at lave en skriftlig ansøgning om at han ønsker at få sine børn hjem, således at sagsbehandlingen om hjemsendelse af børnene kan igangsættes hurtigere.

Han lovede at skrive og han nævnte også at han håber at begge børn kunne komme hjem og at han kunne fornemme at børnene n også ønske at komme hjem, han sagde dog også at han ønskede at samarbejde med børnenes plejefamilier, idet børnene har boet længe hos deres plejefamilier.

Han fik overrakt en indkaldelse til udarbejdelse af en handleplan hvor datoen er fastsat til den 13.05.2021 kl:13.30.” (min oversættelse)

Følgende fremgår bl.a. af en handleplan for A af 14. maj 2021:

"[...]

Børnene blev anbragt udenfor hjemmet i 2014.

[...]

[A] vil søge om hjemtage børnene, når han er klar til at hjemtage dem [...], og vil søge om at tage børnene med til [...] ifm deres sommerferie.

Ønsker at få støtte, når børnene bliver hjemtaget.

[...]

[A] ønsker at ville starte sagen om hjemtagning af børnene, [B1] og [B2], der er blevet anbragt udenfor hjemmet [...].

[A] mener, at der er gået alt for lang tid siden hans børn er blevet anbragt udenfor hjemmet og føler sig klar til at hjemtage dem inden de bliver alt for voksne, fordi han har ansvar som far.

[...]”

Følgende fremgår bl.a. af et journalnotat af 20. maj 2022:

”Jeg [...] har efter at [A] har bestilt tid haft samtale med ham via skype om børnene. Han er træt af at vente på hvornår hans børn bliver hjembragt til ham.

[...]

Han føler, at han uden yderligere blot får at vide ”du får snart børnene”.

[...]

Vi blev enige om at drøfte fornyelse af handlingsplan for forældre ved næste sky-pemøde i næste uge den 25-05-2022.

Men han ville have foretrukket at udarbejde en ny handlingsplan ved at vi begge er fysisk tilstede i et mødelokale.

[B2]

Jeg sørger for at sende en skriftlig partshøring til Aasiaat.” (Min oversættelse)

Blandt sagens akter foreligger en handleplan for [B2] færdiggjort den 30. juni 2021. Det fremgår af handleplanen, at den senest er revideret den 16. maj 2018.

Følgende fremgår bl.a. af handleplanen:

"[...]

Barnets udsagn

[B2] ønsker, at komme hjem til sin far, men først når det har vist sig, at hans bror [B1] er kommet hjem og har det godt

[...]

Forældrenes kommentarer

Han er som forældre, parat til at hjemtage sine børn og er villig til at være beredt til det samt vil gerne udvise samarbejde desangående.

[...]” (min oversættelse)

Blandt sagens akter foreligger en handleplan for [B2] færdiggjort den 5. juli 2021. Følgende fremgår bl.a. af handleplanen:

”[...]

[B1] skal fylde 18 år gammel, og før han bliver 18 år gammel blev han spurgt om, man skal stoppe hjælpeforanstaltningerne som er etableret på baggrund af loven om støtte til børn eller om disse skal fortsætte indtil han fylder 23 år gammel. Jeg spurgte [B1], om han vil fortsat være boende hos sine plejeforældre og han svarede at han gerne vil være selvstændig, dvs., forlade sine plejeforældre, og vende hjem til sin far.

[...]” (min oversættelse)

Det fremgår af sagens akter, at INUIT udvalget den 6. oktober 2021 har behandlet As ansøgning om hjemgivelse af B1 og B2. Følgende fremgår bl.a. både af sagsfremstillingen vedrørende B1 og B2:

”[...]

Beskrivelse af sagen og lovgrundlag:

Faderen [A] ansøger skriftligt, at [B2], som er anbragt udenfor hjemmet, hjemsendes.

[A] eftersom han er parat til at hjemtage sine børn, ønsker at børnene hjemsendes, da deres anbringelse udenfor hjemmet har varet alt for længe.

[...]”

Følgende fremgår bl.a. af en sagsfremstilling til INIUT udvalget ligeledes afholdt den 6. oktober 2021:

[...]

Beskrivelse af sagen og lovgrundlag:

[A] ansøger skriftligt om at hans børn, [B1] og [B2], som er anbragt udenfor hjemmet skal hjemsendes.

[A] ønsker og er parat som børnenes far, at få sine børn hjem igen, da deres anbringelse har varet meget længe.

[...]

[A] afleverede sin skrivelse om sin anmodning om hjemsendelse af sine 2 børn i juni måned, da børnenes anbringelse udenfor hjemmet har varet alt for længe.

[...]” (min oversættelse)

Følgende fremgår af et journalnotat af 1. juni 2022:

”[A] henvendte sig personligt om sine børn.

Hver år siden børnene blev anbragt blev der udarbejdet handleplan, og når den bliver udarbejdet bliver der sagt, at den udarbejdes på grund af, at børnene skal hjemtages, og, at såfremt han ikke [...], så kan børnene ikke hjemtages, på det grundlag har han [...] fordi han meget gerne vil have sine børn hjem.

Hvorfor er det, at alle de gange hvor der blev udarbejdet en handleplan er til ingen nytte?

Han har rettigheder som forælder, men har den følelse, at han ikke får den retmæssige sagsbehandling, børne har også rettigheder, de vil ellers gerne hjem til deres far, men indtil videre er de ikke hjembragt.

Hvad kommer der til at ske, skal der udarbejdes en endnu en handleplan?” (Min oversættelse)

Følgende fremgår af et journalnotat af 28. november 2022 udarbejdet på baggrund af et møde mellem A og kommunen den 28. juni 2022:

”Vi mødtes med forældremyndighedsindehaver vedr. revidering af handleplan.

[A] udtrykte ønske om at komme til samtaler f.eks i familiehuset med henblik på at få rådgivning omkring sin opdragelse af børnene i forhold til deres udviklingsstatus ud fra sin rolle som forældremyndighedsindehaver.

Hovedemner i hans ønske omkring rådgivning:

- At have børn/opdragelse af dem
- Personlig udvikling
- At være forælder

Følelsesmæssigt tænker han at er mentalt og psykisk svækket. Han står åben over for tilmelding såfremt kommunen ude i fremtiden skulle have tilbud om kurser i personlig udvikling.

Han bor sammen med sønnen [...].

Han finder det vigtigt at være åben overfor sine børn både i sine triste men også glade stunder.” (min oversættelse)

En af mine medarbejdere tog den 24. september 2022 imod en mundtlig klage fra A over kommunens sagsbehandlingstid på hans anmodninger om hjemgivelse.

En af mine medarbejdere kontaktede den 1. november 2022 kommunen telefonisk. En sagsbehandler i kommunen oplyste bl.a. overfor min medarbejder, at A den 9. juni 2021 havde anmodet om hjemgivelse af sine børn, men at der ikke var truffet en afgørelse vedrørende B2. Sagsbehandleren i kommunen oplyste

yderligere, at der var blevet udarbejdet en sagsfremstilling, men at denne var blevet hjemvist af fagkoordinatoren til fornyet behandling. Sagsbehandleren i kommunen oplyste således, at sagen afventede udarbejdelsen af en ny sagsfremstilling.

Jeg anmodede ved brev af 23. november 2022 kommunen om sagens akter og en udtalelse, idet jeg bl.a. anførte:

"1. Baggrund

En af mine medarbejdere talte den 24. september 2022 i [...] med [A]. På baggrund af samtalen indgav [A] en klage til min medarbejder, der samtidig oprettede et samtalereferat.

Jeg har forstået [A]s klage således, at [A] klager over, at han igennem flere år har anmodet om at få sit 16-årige barn hjemgivet, men at Kommune Qeqertalik endnu ikke har truffet en afgørelse om, hvorvidt sønnen skal hjemgives.

En af mine medarbejdere kontaktede den 1. november 2022 kommunen og fik oplyst, at [A] den 9. juni 2021 overfor kommunen tilkendegav, at han ønskede at få sin søn hjemgivet, at [A] på ny i maj 2022 over for kommunen tilkendegav, at han ønsker at få sin søn hjemgivet, og at kommunen endnu ikke har truffet afgørelse om, hvorvidt sønnen skal hjemgives.

2. Anmodning om akter og udtalelse

2.1. Jeg anmoder Kommune Qeqertalik om at sende mig samtlige akter i sagen. Med samtlige akter forstås alle dokumenter, der er modtaget og oprettet til brug for behandling af [A]s sag, herunder samtlige ind- og udgående breve, notater, indberetninger og uformelle optegnelser.

2.2. Jeg beder samtidig Kommune Qeqertalik om at sende mig en udtalelse til sagen og særligt redegøre for, hvad kommunen har foretaget sig siden [A] den 9. juni 2021 anmodede om at få sit barn hjemgivet. Samtidig beder jeg kommunen redegøre for, hvorfor kommunen endnu ikke har truffet afgørelse om, hvorvidt [A]s søn skal hjemgives.

[...]

3. Kommunens afgørelse

3.1. Uanset at jeg har besluttet at indhente sagens akter og en udtalelse til sagen beder jeg Kommune Qeqertalik fortsætte sagsbehandlingen vedrørende [A]s anmodning om at få hjemgivet sit barn og snarest muligt træffe en afgørelse i sagen.

3.2. Jeg beder samtidig Kommune Qeqertalik om at sende mig kopi af afgørelsen.

3.3. Jeg henleder i den forbindelse kommunens opmærksomhed på sagen 2019-2, som er tilgængelig på min hjemmeside. I udtalelsen 2019-2 forholder jeg mig til sagsbehandlingstid i sager, hvor en forældremyndighedsindehaver anmoder om at få hjemgivet sit barn.

Af udtalelsen fremgår det blandt andet, at en kommune efter min opfattelse bør tage stilling til, om en anmodning om hjemgivelse kan imødekommes indenfor uger eller højst få måneder.”

Jeg rykkede den 20. januar 2023 og den 8. marts 2023 kommunen for sagens akter og en udtalelse.

Jeg modtog ved e-mail af 21. marts 2023 kopi af kommunens sagsakter, samt en udtalelse dateret 9. marts 2023.

I udtalelsen af 9. marts 2023 anførte kommunen følgende:

”Vedr. [A]

Svar vedr. [A]s klage.

Skriftlige oplysninger omkring hans klage vedr. hjemgivelse af sine sønner samt handleplan til forældrene:

14.05.2021 Handleplan for forælder
14.06.2021 [A] søger om hjemgivelse af sine sønner
24.06.2021 Svar fra socialforvaltningen hjemgivelse
20.07.2021 Plejefamiliens rapport om [B1]
21.07.2021 Plejefamiliens rapport om [B2]
30.08.2021 Forelæggelse til udvalget INUIT vedr. [B1]
30.08.2021 Forelæggelse til udvalget INUIT vedr. [B2]
30.08.2021 Forelæggelse til udvalget INUIT vedr. [A]
31.08.2021 Udvalget mangler handleplan ved hjemgivelse
01.06.2022 [A]s henvendelse

Overgangen til hjemgivelse af børnene blev ikke igangsat på grund af manglende handleplan.” (min oversættelse)

Jeg anmodede ved brev af 13. oktober 2023 kommunen om supplerende sagsakter og en supplerende udtalelse til sagen, idet jeg bl.a. anførte:

” 1. Indledning

./.. Ved brev af 23. november 2022 med bilag, som jeg vedlægger i kopi, bad jeg Kommune Qeqertalik om at sende mig sagens akter og en udtalelse vedrørende [A]s klage over Kommune Qeqertaliks sagsbehandlingstid ved behandling af hans anmodning af hjemgivelse af sit barn.

Den 22. marts 2023 sendte Kommune Qeqertalik mig sagens akter og en kortfattet redegørelse for sagsforløbet, som jeg nu har haft lejlighed til at gennemgå. Min gennemgang af de kommunale akter omtales nedenfor under punkt 2.

På baggrund heraf har jeg fundet det nødvendigt at anmode om supplerende sagsakter, som det fremgår nedenfor under punkt 3.

Derudover har jeg fundet det nødvendigt at anmode om en supplerende udtalelse, som det fremgår nedenfor under punkt 4.

2. Kommunale journalnotater

2.1. Fremsendelse af kommunale journalnotater

Den 22. marts 2023 sendte Kommune Qeqertalik mig sagens akter, herunder en række udskrifter fra Winformatik for [A], [B2] og [B1].

Ved gennemgang af journalen i Winformatik for [B2] har jeg umiddelbart forstået det således, at [A]s børn oprindeligt blev anbragt, derefter hjemgivet, og til sidst anbragt på ny. Det er min forståelse, at børnene har været anbragt uden for hjemmet de sidste 10 års tid.

Derudover har jeg umiddelbart forstået det således, at [A] siden 2012 har anmodet om hjemgivelse af sine børn.

Nedenfor gennemgår jeg indledningsvist journalnotater for [B2], hvorefter jeg gennemgår journalnotaterne for [A] selv.

2.2. Journalnotater om [B2]

2.2.1. Det fremgår af et journalnotat for [B2], at [A] den 13. december 2013 rettede henvendelse til kommunen for afklaring af, hvornår børnene ville blive hjemgivet.

Derudover fremgår det af et journalnotat af den 20. maj 2022, at [A] udtrykte sin utilfredshed med, at Kommune Qeqertalik holdt ham hen med snak, og at kommunen ikke traf en afgørelse i sagen.

2.3. Journalnotater om [A]

2.3.1. Ved gennemgang af journalen i Winformatik for [A] fremgår det, at [A] ved datoer af 28. november 2022, 24. juni 2021, 9. juni 2021, 26. maj 2021, 10. maj 2021, 16. februar 2021, 28. november 2019, 28. februar 2017, 7. februar 2017, 17. juni 2015, 8. oktober 2013, 4. juli 2013, 21. december 2012 har haft rettet henvendelse til Kommune Qeqertalik for at få oplyst status på sin anmodning om hjemgivelse af sine børn. Det er min forståelse, at [A] ved disse lejligheder også har tilkendegivet sin utilfredshed med manglende fremdrift i sagen.

2.3.2. Ved min gennemgang af journalnotaterne kan jeg dog ikke se, at kommune Qeqertalik har truffet afgørelse i sagen.

3. Anmodning om afgørelser

3.1. Efter en gennemgang af de modtagne akter er det min forståelse, at [A] i over 10 år har anmodet om hjemgivelse af sine børn.

Det er samtidig min forståelse, at Kommune Qeqertalik løbende har været i dialog og orienteret [A] om status på sagen, og at kommunen har meddelt [A], at handplanen skal følges, og at [A] skal arbejde med sig selv, inden børnene kan blive hjemgivet.

3.2. Af de modtagne sagsakter kan jeg dog ikke udlede, om kommunen har truffet konkrete afgørelser om afslag på [A]s anmodninger om hjemgivelse af sine børn.

Det er min umiddelbare forståelse, at der har været en mundtlig dialog mellem kommunen og [A], men at der ikke er truffet konkrete afgørelser om afslag på hjemgivelse.

3.3. Jeg beder på den baggrund Kommune Qeqertalik sende mig de afgørelser om afslag på anmodning om hjemgivelse, som kommunen eventuelt måtte have truffet, siden [A] for første gang anmodede om at få hjemgivet sine børn.

4. Anmodning om supplerende udtalelse

4.1. Det fremgår af Kommune Qeqertaliks redegørelse, som jeg modtog den 22. marts 2023, at Kommune Qeqertalik i sommeren 2021 arbejdede på hjemgivelse af [B1] og [B2], men at børnene ikke blev hjemgivet på grund af manglende udarbejdelse af en handleplan. [...]

Redegørelsen omtaler kun perioden fra den 14. maj 2021 til den 1. juni 2022.

Det fremgår af et notatark i Winformatik for [A], at der den 28. november 2022 blev afholdt et møde for opdatering af [A]s handleplan.

Jeg beder Kommune Qeqertalik i en supplerende udtalelse redegøre for, hvad kommunen konkret har foretaget sig i sagen siden sommeren 2021. Herunder beder jeg kommunen redegøre for, om den omtalte handleplan er blevet udarbejdet, og hvad der har hindret kommunen i at færdigbehandle [A]s anmodning om hjemgivelse af sit barn.

Jeg beder derudover Kommune Qeqertalik supplerende udtale sig om kommunens sagsskridt i tiden forud for 2021, idet [A] ud fra det oplyste har anmodet om hjemgivelse siden 2012.

4.2. Såfremt kommunen ikke kan se at have truffet konkrete afgørelser om afslag på hjemgivelse, beder jeg kommunen udtale sig herom. I givet fald beder jeg Kommune Qeqertalik redegøre om baggrunden for, at der i sagen ikke ses at være truffet afgørelse om afslag på hjemgivelse.

[...]

5. Fortsat behandling af [A]s anmodning om hjemgivelse

Uanset at jeg har besluttet at indhente en supplerende udtalelse til sagen og anmode om supplerende akter, beder jeg Kommune Qeqertalik fortsætte sagsbehandlingen vedrørende [A]s anmodning om at få hjemgivet sit barn og snarest muligt træffe en afgørelse i sagen.

Jeg beder samtidig Kommune Qeqertalik om at sende mig kopi af afgørelsen."

Jeg rykkede ved brev af 19. december 2023, 9. februar 2024, og 7. marts 2024 kommunen for de supplerende sagsakter og den supplerende udtalelse.

Kommunen sendte ved e-mail af 8. marts 2024 en udtalelse til mig. I e-mailen anførte kommunen følgende:

"Som tillæg til vedhæftede svarskrivelse fra Inuit [...], melder de at de forventer at en konkret afgørelse vil være færdig næste uge."

I udtalelsen, som er dateret den 4. marts 2024, anførte kommunen følgende:

"Svarskrivelse vedr. [A]s klage vedr. Kommune Qeqertalik

Kommune Qeqertalik [...] Socialforvaltningen modtog skriftlig klage den 13.10.2023.

Ved gennemgang af sagens dokumenter kan vi se yderligere dokumenter vedr. sagsfremstillingen som I har anmodet om.

Det vil sige, at Kommune Qeqertalik [...] Socialforvaltningen ikke har hverken afgørelse eller besvaret [A]s ansøgning om hjemtagelse af hans børn, dertil kommer at der ej heller er afgørelse eller udarbejdet handlingsplan.

Den seneste oplysning om, at der ikke er udarbejdet handlingsplan:
Det fremgår af sagsbehandlerens mail for børn og unge i [...], at [A] var udeblevet fra indkaldelsen vedr. behandling af handlingsplanen.

Vi gør opmærksom på, at sagen vedr. [A]s hjemtagelse af hans børn vil fortsætte.

Og endelig kan vi oplyse, de 2 sagsbehandlere for børn og unge under Kommune Qeqertalik [...] Socialforvaltning begge 2 er [sygdoms]ramte og holder orlov p.g.a. behandlingsforløb." (min oversættelse)

En af mine medarbejdere rykkede ved e-mail af 10. april 2024 og 27. september 2024 kommunen for en kopi af den afgørelse, som kommunen havde truffet overfor A.

Kommunen oplyste ved brev af 24. april 2024 følgende overfor A:

"Afslaget af [A]s ansøgning om hjemgivelse af sine børn i 2013 er fra Kommune Qeqertalik [...] Socialforvaltningen udelukkende pågået mundtligt. Afslaget har været på baggrund af, at handleplanen og § 14 i Inatsisartutlov nr. 20 af 26. juni 2017 om støtte til børn ikke er blevet overholdt, såsom:

- Han skal først i behandling, skal henvises til næste hold.
- Han har ikke eget bolig.
- Diverse pædagogiske forhold.
- Mentalt og psykiske forhold.

Vi kan opfordre til, at du igen kan ansøge om hjemgivelsen af børnene senere, når initiativer i handleplanen er fuldførte.

Endelig kan vi fra [...] Socialforvaltningen oplyse, at to medarbejdere i Børn og Ungeafdelingen har været syge og har været sygemeldte begge to, hvorfor sagerne har været henlagte." (min oversættelse)